

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Barcelona, 10 de maig de 1932

Preu: 20 cèntims

“El Be” també s’ha tornat “IMPARCIAL”

“Enviadnos iniciativas, proposiciones, alhajadas, dinero... todo, contra el Estatuto!!”

(De “El Imparcial” i d’EL BE NEGRE)

Amb el pensament sempre posat en una política de realitats ben entesa, amb l’esperit obert, l’ull viu i serena la mirada, EL BE NEGRE no podia deixar passar una ocasió tan calba com se li presentava, ni deixar sense resposta adequada el rept que li feia i el quant de cabritilla que li llançava des de Madrid estant «El Imparcial». No podríem tolerar, els nostres lectors no ens ho haurien perdonat ni a l’hora de la mort, que EL BE NEGRE es vengués menys que «El Imparcial», i si «El Imparcial» s’havia venut tota la vida, ara a l’un, ara a l’altre, EL BE NEGRE no podia ésser menys, i prèviament les gestions oportunes, hem pogut aconseguir una operació avantatjósima per als nostres lectors, que per vint cèntims tindran el mateix paper de sempre, i per nosaltres, que farem un paper més lluit que mai.

Les gestions, si hem de dir la veritat, a més d’oportunes foren laborioses. Però la laboriositat ha estat sempre una virtut ben nostrada. El que hi ha, però, és que poques vegades ens havia donat tan bon resultat, i aquesta és la raó que mai no l’haguéssim apreciada com en aquesta ocasió hem pogut fer-ho.

En veure l’èxit del primer número mensual del diari madrileny, tomarem un moment per la vida del nostre setmanari. Però aviat reaccionarem, i, decidits a tot, ens presentarem inopinadament al despatx del propietari d’«El Imparcial», el reputat enginyer senyor Cárdenas.

—Venim — li digüérem — per comprar-li el seu diari. La concurrència ruïnosa que ens fa a tot Espanya i als afores, ens ha obligat a fer aquest pas. ¿Quant en vol?

—Hombre — ens respongué —, ustedes los catalanes siempre

La butifarra de la llibertat

vienen tarde. Si hubiesen venido este verano, por cincuenta mil pesetas, digo 50.000 (afegit en números) se lo hubiera vendido. ¿Por qué no venían entonces?

—Veura — li digüérem —; nosaltres, a l’estiu, estiuagem.

—¡Lástima, hombre, lástima! Tan bien que me hubieran vendido entonces las cincuenta mil y no hubiera tenido que simu-

lar embargos, y, como que en verano no llueve hubiéramos podido decir que sin embargo no llovía, y me hubieran evitado ustedes el fracaso de mis gestiones con Moscú — usted con-

ocerá a Moscú, ¿no es eso? —, y perdí el comunismo que le adelanté gratis para ver si le sacaba el famoso oro de Moscú. ¡Y pensar que si nos hubiésemos entendido, hoy todo el con-

servadurismo español sería comunista! Pero ahora es tarde. (va mirar el rellotge per assegurar-se’n). Son las ocho y cuarto, ya ve. Ahora tengo otro to-ro.

—I más caballos?
—Quiero decir otro oro.
—Ah?
—Si.

I, obrint el calaix de la taula ex-ministre, en va treure un rètol que deia «Vendido», i se’l va penjar al coll amb un aire desoladíssim de tan amable.

Aleshores, en aquell precís moment, i no abans o després com els nostres detractors i els nostres amics respectivament han dit, equivocant-se uns i altres, per excés els uns, per defecte els altres, se’ns acudí una idea lluminosa: ja que no podem comprar, ¿per què no vendre? Al cap i a la fi tot és girar, i en girar està el negoci.

I sotmetérem la nostra lluminosa idea al clar criteri del senyor Cárdenas.

—¿Ve usted? — ens digué ràpid — esto ya son higos de otra canasta. ¡Canastos con estos catalanes! ¡Todas se las piensan! I, donant-nos un copet a l’esquena, hi afegí, per torna, una adreça de Fontainebleau, tot preguntant-nos que no l’ensenyéssim a ningú, perquè era una miqueta pornogràfica.

Hi donarem una ràpida llambregada, ens la ficarem a la butxaca i excitadíssims, d’ardor patriòtic, agafarem el primer tren directe de Fontainebleau.

I ací ens tenen els nostres lectors més patriotes que mai, més nets de Felip V que mai, disposats a gastar-nos l’últim home i l’última pesseta per la unitat de la pàtria, més una que dos i dos fan quatre i més pàtria que la màtria que la va parir.

Visca Espanya!
Visca «El Imparcial»!
Visca EL BE NEGRE!

El clamor municipal i Nacional L'alcalde de Móstoles declara la guerra a l'Estatut

Móstoles, 8. — Regna gran emoció a tot el poble. Aquest matí, l'alcalde don Pascual Sánchez del Reberbero ha sortit al balcó de casa seva en calçotets i agitant un número d'«El Imparcial» amb una mà i una arengada amb l'altra, ha congregat a grans crits el poble a la plaça i amb tota solemnitat ha proclamat:

—¡Españoles: guerra al Estatuto!!

Un clamor immens de «Guerra, guerra contra Lucifer» li ha contestat de tots els àmbits de la plaça, que eren tota la cinquantesena de veïns.

Declarada així solemnement la guerra, els veïns han tret les escopetes, disposats a tot, i ha estat enviat un comunicat a la capital de la província a treure les llicències de caça. Un cop les tinguin començarà la campanya. — Corresponsal.

Una traïció

Zalamea, 9. — L'alcalde d'aquest poble, o sigui l'Alcalde de Zalamea, ha declarat, davant la indignació de tot el veïnat, que ell volia la llibertat de tots els

pobles, i altres coses nefandes per l'estil. El poble en massa demana la destitució, i si no la hi donen se la prendrà. Es creu que s'ha tornat boig, perquè mostra una indiferència absoluta per l'Estatut. — Corresponsal.

«Vosotros que a la vera del mar teneis las gaitas gallegas; los que en Extremadura os esplayáis a la sombra fructífera de los alcornoques; los que bailabais la jota en plena pérdida de las colonias; los que no faltáis ninguna tarde a la jacarandosa fiesta nacional de los toros, con heroico empeño, a veces, de los más o menos blancos colchones; los que en Andalucía poseéis patrióticos latifundios; todos, todos vosotros heroicos defensores de la integridad nacional, así como los buenos catalanes que besaron las zapatillas castizas y las consteladas espuelas de Primo de Rivera y de Don Emilio, acudid a nosotros; Alfonso XIII os lo pide y Emiliano Iglesias no sólo lo pide, sino que se lo toma. La cuestión es chupar del bote, y ¡viva la España una e indivisible! ¡Vivan Cavite, Santiago de Cuba y el memorable Annual! ¡Por el bien de la Monarquía y el rápido retorno de la Dictadura!

YO EL REY»

No faltava més que això!!

El Vampir de Terrassa era separatista

La campanya antiespanyola portada a cap pels catalanistes, que ha culminat tan dolorosament en l'Estatut, ha tingut no menys doloroses conseqüències per l'obcecació homicida, parricida i fratricida i, ¿per què no dir-ho? infanticida, que ha omplert d'horror els carrers, les places i les fàbriques de la industriosa i laboriosa i païosa

Terrassa, pàtria insigne de don Alfonso Sala y Badrinas S. A. i del conegut anarquista del seu nom (de Terrassa, no de don Alfonso Sala i Badrinas S. A.). Ens arriba notícies fidedignes i telegràfiques, que el nostre fraternal col·lega ens trameta, que un infame separatista, en llegir les nostres informacions segons les quals Catalunya era Espanya, i res més que Espanya, posseït d'un furor sàdic i premeditat, ja que sabia perfectament que el vampir de Dus-

seldorf era un home perfectament normal, es llançà damunt el primer infantó que trobà distret, i apoderant-se'n, cuità a nuclear-li la sang pel gust de beure la sang d'un súbdit ja definitivament espanyol i futur patriota. Afortunadament, però, les autoritats hi posaren coto, i el qua hauria pogut convertir-se en hecatombe no fou més que un senzill assassinat individual. I encara demanen l'ordre públic!

Guerra a l'Estatut!

La Societat d'Antics Aficionats a la Pesca de Arenillas del Pisuerga protesta amb una energia gairebé viril

Reunida en sessió extraordinària de socis i d'emoció, la Societat d'Antics Aficionats a la Pesca del poble de Arenillas del Pisuerga ha acordat protestar contra l'Estatut de Catalunya. Un cop hagueren protestat i reprotestat, trobaren que la cosa era poc divertida, faltats com estaven d'un català en bo-

nes condicions per rostir-lo patriòticament a l'ast.

En vista d'això, han acordat esperar quatre o cinc anys a pagar els comptes que deuen a cases comercials catalanes. Com sigui que algú fes notar que això no era cap novetat i que aquesta mesura, per altra banda habitual, no corresponia de poc ni de molt a la magnitud de la indignació patriòtica del moment, es prengué l'acord d'anar a dormir.

El ministre de la Governació guarda un silenci sospitos sobre el cas. ¿Estarà venut a l'or de la Generalitat?

Les festes de l'Estatut

No és perquè sí que algú ha fet córrer que la Generalitat prepara un gran programa de festes per celebrar l'aprovació de l'Estatut. La notícia és ben certa.

I també és ben cert que l'activíssim Millàs Raurell no desaprofitarà l'ocasió per a organitzar una segona tanda dels famosos concerts de Màrio Mateo, amb els quals tant va brillar la seva intervenció durant l'època gloriosa del senyor Millà i Camps.

Pel que pugui ser, i, sens dubte, amb la innocent intenció de posar-se a to amb els nous costums, el patriota i músic hispano-americà Màrio Mateo ja publica les seves cançons en les Edicions de música La Falç.

L'eloqüent silenciós

En Lerroix prepara un nou silenci que es creu que no defraudarà, ni molt menys, els queridos compañeros, els quals es llepen sibaríticament els bigotis només pensant en el que disfrutaran quan arribi el dia del clàssic discurs aclaratori: callé porque... etc., etc., callé porque... etc., etc., i callé porque, etc., etc.

L'entusiasme, doncs, no pot pas ésser més justificat.

El fervor patriòtic a cal "Imparcial"

El nostre confrare i còmplice *L'Imparcial* està que bull de fervor patriòtic. A tot arreu es senten frases sublimes i s'observen grans gestos.

—Oye, Cárdenas, ¿cómo ha ido la venta?
—No tanto como ayer.
—Pues apretar las clavijas.
—¿Ya han traído «aquellos»?
—¿Quién?
—March.
—Ah, sí! Emiliano quiere más.
—Que se vaya a hacer puñetas!
—¿Dónde está la tinta roja?
—Se ha terminado.
—Adiós, Patria!
—Adiós, patria y rey!

Ovelles esgarriades

L'obscura "Vanguardia"

Un anunci de «La Vanguardia» del dia 3:

MODISTA SOMBREROS. se ofrece a dormir en casa sabiendo su obligación. c. Santa Ana, 11 y 13, kiosco.

I pensar que aquest diari va a mans d'infeliços infants!

Imparcialitat

De «La Publicitat» de dissabte, en el comentari de dedicava a l'atemptat de Doumer:
Si l'autor del crim és antibol·sevic, quasi es pot assegurar que és un dement.
O sigui, que l'única excusa que tenia l'assassí per a no ésser dement, era que fos bolsevic.
No sabem pas el que és pitjor.

El català "Humanitari"

En la secció de cinema de «La Humanitat» del dia 4, i sota el títol, mai més justificat de *Curiositats*, hi trobem la perla següent:
«La Rhapsodia» fou executada per una orquestra de vuitanta instruments i registrat per deu microfonos, una innocència en la reproducció de sonits. A més dels vuitanta músics intervingueren en l'escena els tècnics i els enginyers especialitzats en la reproducció del sonit.»
Ens sap greu no haver pogut sentir el sonit de la *Rhapsodia*.

El barceloní primitiu

Eduardo Carballo, director d'*«El Progreso»*, publicava diumenge, en el seu diari, un reportatge històric que començava així:
«Cómo os imagináis al hombre prehistórico, al habitante primitivo de la ciudad nuestra, precursor del barcelonés fotogénico y yanguinizado de hoy, que se afieja diariamente, viste bien, siente la pasión de la velocidad, vibra con los ecos que transmiten las ondas de los países más lejanos, y ama la radio tanto como desdena la filosofía?»
Per la nostra banda, ens l'imaginem perfectament: devia ésser una mena de Carballo.

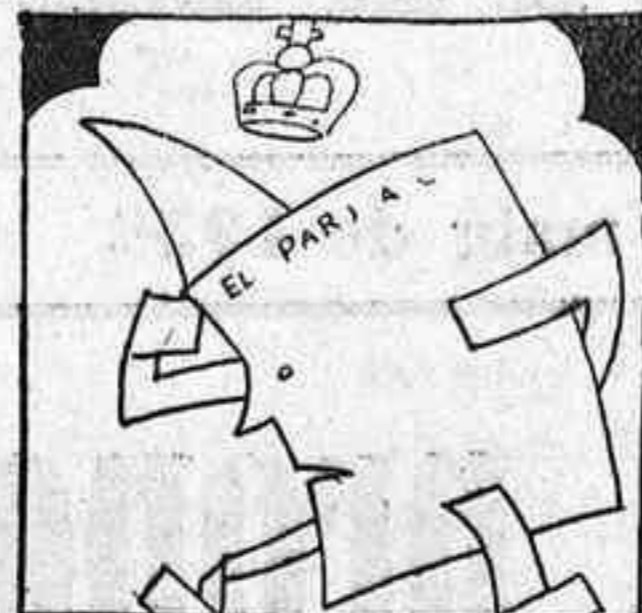
Circumspicció

Retallem de *La Nau* del 27:
Aquest mati, al voltant de les set, en el quilòmetre núm. 4 de la via de Ferrocarrils Catalans, i en el moment en què passava un tren especial, es llançà sota les rodes d'aquest, SEGURAMENT AMB EL PUNEST INTENT DE SUICIDAR-SE, una dona, la qual ha quedat morta a l'acte, horriblement destruïda.
Les dificultats amb què s'ha trobat el jutjat per identificar-la i el greu estat de la víctima, ha fet impossible de comprovar si la intenció havia estat realment de suïcidar-se o si només volia fer comèdia per espantar el maquinista.

amb el cor a la mà.

La unitat nacional i el calaix del «Imparcial»

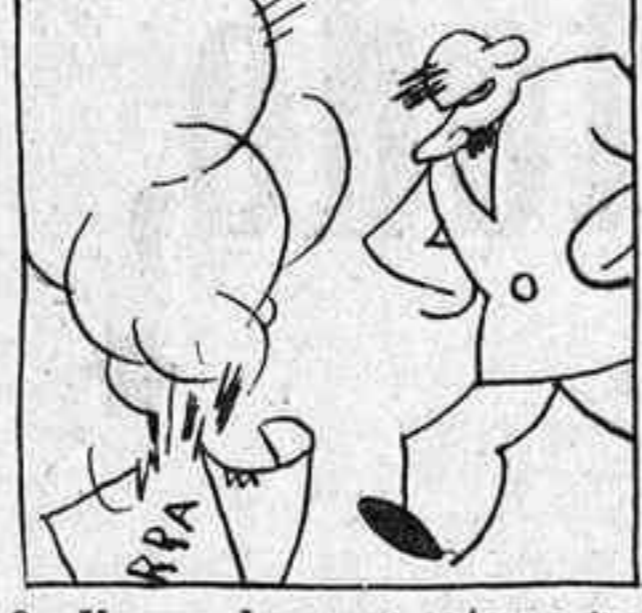
1 «L'Imparcial», sentimental, es trobava sense un ral.

2 És que aquest color magrana durarà una setmana?

3 Estaven amb l'«A», que tinc! perquè no felen ni cinc.

4 Un que el compra es torna gros i, després, hi cala foc.

5 Pensaren matar la gana amb la qüestió catalana.

6 No falta pas qui el rebrega i, acabat, s'hi fa una frega.

7 I posen tots mans a l'obra amb un fervor de gent pobre.

8 Algun votant de la «Lliga» se'l contempla amb cara amiga.

9 No el llegia a Barcelona ni una sola trista mona.

10 Joan Ventosa i Calvell se l'empassa com tortell.

11 Però entont de l'Estatut! més de dos mil n'ha venut.

12 I «El Be Negre» els hi fa un gest popular i deshonest.

LA CARLINADA S'ESBARGEIX

Com de costum, els tradicionals han celebrat un miting al Bosc, perquè no hi ha cap local que s'anomeni Caverna.

La senyoreta Urraca, el senyor Chicharro i el senyor Clairac pledejaren a favor de la monarquia absoluta.

Urraca, Chicharro, Clairac, noms que fan soroll d'arrossegar cadenes i de fer por a les criatures.

I la Religió, bona, grat sia a Déu.

No mancaren a l'acte dames i capellans, entre ells uns emisaris de Manuel, bisbe de Barcelona, per nomenament d'Alfons ex-rei d'Espanya i afecte a Alfons-Carles de Borbó i Austria - Este - Oeste - Nord - Sud - Sud-Oeste, el qual és un bon senyor de 84 anys que no s'aguantava els pèis i que ens ho ha d'arreglar tot.

EL CATALA A RADIO-BARCELONA

L'altre dia, davant el micròfon de Ràdio-Barcelona, en Sagi-Barba («Don Emilio») cantà uns fragments de la sarsuela «Luisa-Fernanda». Com de costum, allargà desmesuradament les notes i es posà la mà en el pit.

Un cop l'home es va haver desfogat, adreçà als radioients els següents mots:
—Bueno, hasta demà en el Novetats.

En Toresky, gelós, a continuació va dir:
—El millor xucolata és el... (aquí el nom d'una casa comercial).

UN NOU CABARET?

Segons ens diu l'anarquista de Terrassa, que ara ja ha posat seny i no es fa «pipí» a les calces, la Lliga, per tal d'atreure's la nostra gloriosa joventut, pensa convertir el seu estatge del Passeig de Gràcia en un lúx cabaret.

L'orquestrina es titularà *Chade's Orchestre*, i estarà composta pels següents professors: Abadal, piano. Rablona, platereus i bombo. Pellicena i Cagancho, trompa. Ventosa, contraubaix.

Els violins aniran a càrrec dels dos nêts de l'anarquista de Terrassa; que encara no tenen nom (els nêts, no els violins).

Hi haurà mitja dotzena de reservats per a fer complots contra la República i per estudiar, amb tota calma, la qüestió de la reforma agrària.

La cocaïna, l'opi i la magnèsia aniran a dojo. En quant a «cock-tails», n'hi haurà per llepar-se el signe monetari.

Per Catalunya, per l'Estatut, per allò dels trenta anys, feuvos de la Lliga!

MÉS BO QUE EN PICH

Inauguració d'una font pública a Vilanova.

L'alcalde és pregat de fer un parlament allusiu a l'acte i l'home accedeix visiblement complagut. I, mica més mica menys, engipona el pintoresc paràgraf que transcrivim:

—Estic satisfet perquè amb aquesta font tindreu un article de primera necessitat.

Els aplaudiments, val a dir-ho—el poble és injust—no foren el càlids i entusiastes que el bon seny requeria.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Imparcial	6 pts.
Estatut	499'9999
Marchs	No es cotitzen
Emilianos	Es cotitzen
Mauras	5'80
Companys	A la par
Ventosas & Calvets	
S. A.	Ni regalats

Els Estatuts, molt nerviosos, amb grans alts i baixos; el paper de l'Imparcial ni serveix per a embolicar i altres usos domèstics. Marchs compren i Emilianos es venen bastant. Maura flux i Companys es manté bastant ferm. La setmana promet ésser movimentada.

Los Jochs Florals, una altra manifestació separatista i malheulista

D'ençà de les nou Muses, que diu que eren nou germanes, i totes despuntaven en matèria d'art, dubtem que al món hi hagi família tant ben dotada com la Matheu, de Barcelona, procedent de l'illustre ciutat de Mataró. Enguany n'hem tingut una prova: ha descendit a l'arena literària, després del milió i mig llarg de premis florals del seu pare, la senyora Roser Matheu, i s'espera que succeirà vivament els nêts i els renés podran continuar en gran escala aquest negoci d'importació i exportació poètica.

«Matheu tot allò que és gros», els ha dit la veu de la Musa lírica, a pesar de la dita «no es pot matar tot allò que és gros», i ells, els Matheus, es llençen a la lluita amb tots els cinc, sis, set o més sentits que tenen... llevat el del ridícul.

Es de creure que les y greques, a hores d'ara deuen estar que no caben en pell; i les h finals s'han posat el vestit de les grans festes.

També el senyor Guasch ens ha sortit aprofitat. No pren, ni sembla prendrà, cap dinastia poètica; però recull una quantitat de llores tant fantàstica, que haviat haurà de menjar estofat tots els dies de la seva vida. De moment ja sabem que ha encarregat que li portin *toro* tots els dilluns i endemà de cursa de braus.

I UN BEI!...

Malgrat la profusió de gravats, l'excel·lència del paper i l'abundosa col·laboració que hom hi profetiza, *La Nau* segueix verge de truit «piquioniàs».

Es imminent la vaga comunista dels «sense-Bata».

Encara no pot considerar-se un fet la veu popular que *La Publicitat* serà tirada amb paper japó.

El tren de Mollet a Caldes ha estat curiosament embalat i tramès al senyor Royo Villanova.

S'ha insubordinat el «Buenos Aires», negant-se a quedar-se a Barcelona, país-segües diu—d'intranquilidats i agitacions comunistes inesgotables.

El P. Miquel d'Esplugues ha declarat no haver intervingut en el sensacional a l'ensenyament inesbrinable crim de Badalona. Els famosos pèis que portava a la mà el cadàver de la morta no tenen res a veure, doncs, amb les seves desaparegudes barbasses.

Els presoners de tot Espanya tenen projectat adreçar una carta a la senyora Victòria Kent sollicitant que cada mati els sigui permès de sortir al carrer i arribar-se a l'estanc de la cantonada.

El senyor Oriol Anguera de Sojo ha impresionat un disc polític. Pel que pogués ésser, i a fi d'evitar diccions sincopades, ens han assegurat que el disc no es tracta precisament de la *voz de su amo* (en aquest cas el senyor O. Anguera de Sojo).

El nen Lindberg ha estat pregat de formar part de la pròxima companyia de teatre català que prepara el benemèrit empresari senyor Canals.

CASA BON TEMPS

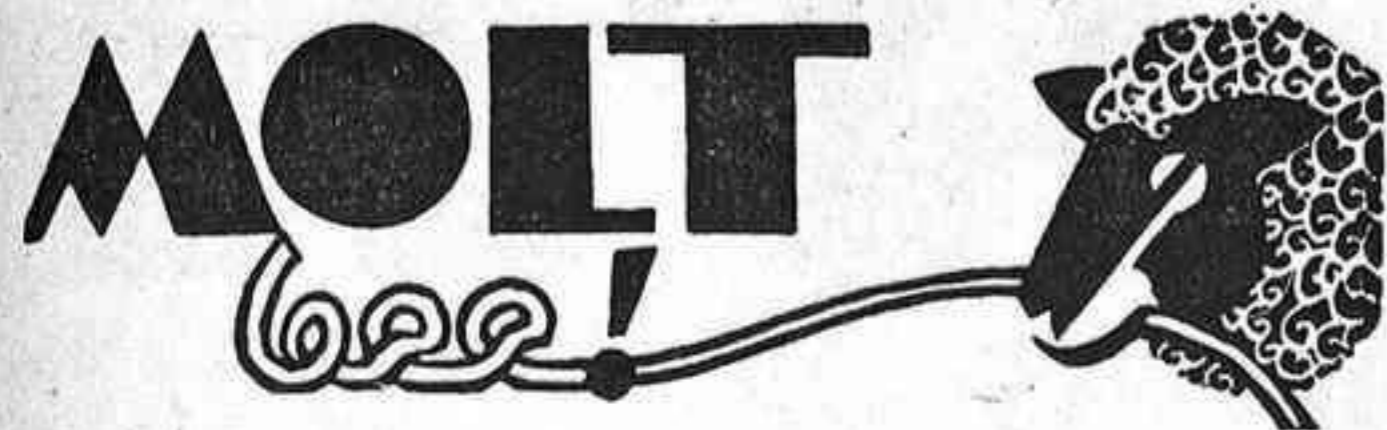
QUINTANA 7 BARCELONA. TELEFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS. ESPECIALISSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

Camel

La delícia del bon fumador

OTTOZONO

Teatre Romea i d'«El Be Negre»

«TRES MILIONS BUSQUEN HEREU», comèdia d'Enric Lluelles.

ACTE I

Els tres milions. — Som tres milions que cerquem hereu. Sra. Vila. — Aquí els en tinc un.

Els tres milions. — Qui és? Sra. Vila. — El senyor Amorós.

Els tres milions. — No ens agrada.

Sra. Vila. — Això m'ho feu perquè de Tortosa (plorant). Després diran que no hi ha fet diferencial.

ACTE II

Sr. Davi. — Els tres milions corresponen a la senyoreta Alonso, però com que jo sóc molt honrat, no vull que els hi donguin.

Els tres milions. — Bé, però, i què farem nosaltres?

Sr. Davi. — El mateix que vau fer a l'Espanyol quan us varen estrenar.

ACTE III

Sr. Davi. — Segueixo essent molt honrat, però em comença a semblar que, ben mirat...

Sr. Tor. — Apa, home, decideixis, que això no és pas teatre selecte!

Sr. Davi. — Doncs va: els tres milions són per a la senyoreta Alonso.

Els tres milions. — Ei! A l'Espanyol ens van donar a una altra.

Sr. Davi. — No ho veieu, rucs, que allà ja en tenen prou amb La Reina ha rel·liscat?

Els tres milions. — Bé: ens quedarem a Romea. Em sembla que els fem prou falta...

TELO

La Luisa Fernanda que han estrenat al Novetats diuen que ha d'ésser la hereva de Doña Francisquita.

Si resulta veritat, es tractarà d'un cas d'incest, perquè serà filla dels mateixos pares.

(Allusió indiscreta als senyors Romero i Fernández Shaw.)

Bona revista, la revista mexicana que lan al Còmic.

Es clar que, venint després de Las secuestradoras, ja tenia mig èxit guanyat...

La diosa rie, però el públic encara més.

3.000.000

BUSQUEN HEREU

l'èxit còmic més gran de l'any

Teatre Català Romea Companyia VILA-DAVI

Gran Teatre Espanyol

Companyia de vodevil i espectacle modern de Josep Santpere. Primers actors i directors: Josep Santpere i Alexandre Nolla

Tots els dies: El triomf del vodevil sonor d'Alfons Roure, música del mestre Torrents

La reina ha rel·liscat

Delirants ovacions al «Xotis ministerial», «La reina ha rel·liscat» i «El Cok-Tail de l'amor»

La companyia de teatre sonor propietat del senyor Alfons Roure i esposa, que amb una constància digna de millor esmerçer no para de fer rel·liscar la reina per aquests pobles de Déu, fa pocs dies tingué ocasió de viure un dels moments més substancials de la inacabable «tournée» que disfruten: l'auto-car, a mig camí de Ripoll, que és on havien d'actuar, va tenir una «panna» de les més serioses, que tots vostres puguin imaginar-se.

I el públic de Ripoll espera i aguarda, que diu en Pich i Pon quan tracta de posar càtedra d'orador. A les onze de la nit, però, en mig de l'expectació general i preferència, ya comparèixe l'auto-car tot esbufegant. En Roure, a fi de calmar els ànims i atemperar l'alarma, ¿mai dirieu quin actor escollí per adreçar-se al públic?

No hi cauen? Doncs, va fer sortir l'Alarma a explicar que tot plegat no es tractava més que d'una falsa alarma i que no s'alarmessin.

També són ganes de fer rodar el cap a la gent, vaja!

A propòsit de «La Reina ha rel·liscat», els actors del senyor Alfons Roure i esposa ja representen el vodevil sense apuntador.

En Roure ara ja no para de rumiar la manera de representar-lo sense actors ni tramoistes.

Sempre resultaria més productiu.

El senyor Canals, de Novetats, segueix preparant amb la més sibarítica de les clandestinitats la companyia de teatre català per a la temporada vinent.

Amb tot i que els preparatius i les gestions predisposen als millors optimismes, de moment hom encara no pot permetre's certes declaracions a propòsit de la veracitat d'aquesta notícia.

Tot depèn—ens diuen— que el nen Utrillo lliuri al popular empresari del carrer de casp (ho escrivim amb minúscula a fi de que el desig retolador que aquests darrer temps s'ha apossat del nostre Ajuntament en passí desaperebut), el drama en tres actes i diversos entreactes que enllistirà el dia menys pensat després de sopar.

TEATRO NUEVO

GRAN COMPANYIA LIRICA SAUS DE CABALLÉ Primer actor i director PEDRO SEGURA

Tots els dies el gran èxit de la sarsuela d'Antoni Quintero i Pascual Guillén, música del mestre Call ja

Carita de Emperadora

Parella de ball: Las Romeritos Mestre de guitarra: Pepito Hurtado El colós del conte flamenco GUERRITA

Frivolitats

Les senyorettes del «Club Femení d'Esports» han acordat, per a quan vagin al tramvia, cedir el seient a tots els senyors que viatgin drets.

El Doctor Be... Be... llido és assidu lector del Be... Be... NEGRE.

El nen Utrillo, ha sollicitat relacions formals amb la senyora Carlota Sineu, de La Publicidad.

En Paco Madrid Saragossa i Alacant ha estat contractat vuit mesos i cinc dies per a munyir la cabra d'en Gandhi.

Cabaret Català Rambla Santa Mònica, 6

Dancing Internacional EL LLOC MES DIVERTIT DE BARCELONA

Exit sorollós de la DEMON'S JAZZ BAR AMERICA

Els quatre gats de la Casa dels Gats mielen com uns desesperats

Marramaiu! marramaiu! mau! mau!

Aquests són els crits que sentim darrera de la porta; hem arribat al cancell de «La casa de los gatos»; ens obre la porta un personatge que de seguida ens adonem que és «gat amb botes» dels contes d'infants, i al seu costat hi ha l'Emiliano i glésias:

—Carai, vostè per aquí?

—No res; ho deiem solament per allò de: «Yo soy el rata primero, yo el segundo, etc.»

—No le veo la punta—fa l'Emiliano, tot treient-nos un cigarret de la butxaca.

—Faci, faci-li diem. I després afegim: —Veniem a intervenir un gat qualsevulga.

—Pase usted—ens diu el gat amb botes.

I ens precedeix. Tot seguint-lo li trepitgem la cua.

—Marramaiu, miau, miau, ¡... catalán! —ens etziva el fell.

I ja som davant del president:

—La seva opinió sobre l'Estatut?

Es treu els guants: —Gato con guantes no caza ratones—i afegeix: —Yo creo que hay gato encerrado.

—Però, i els catalans?

—Son cuatro gatos.

—I el pacte de Sant Sebastià?

El plebiscit?

—Que es gato por liebre.

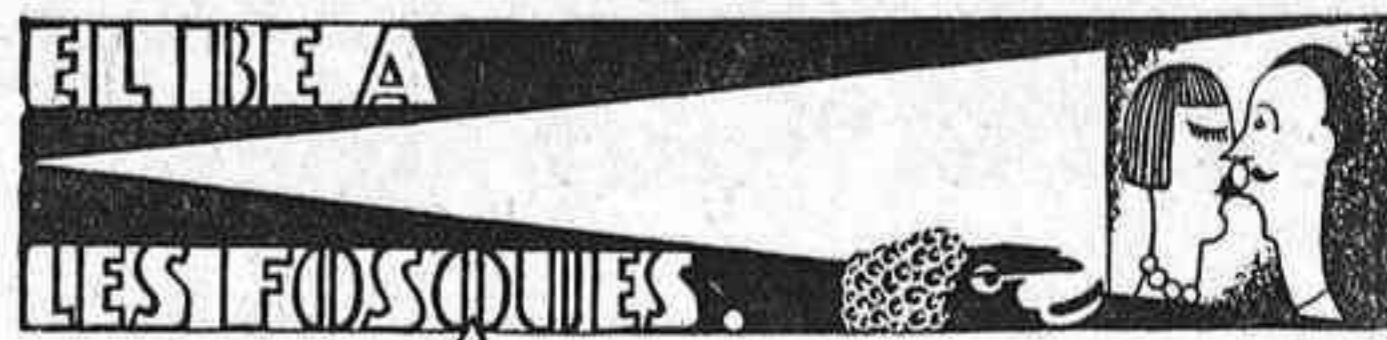
—I les legítimes reivindicacions de Catalunya?

—Pa'l gato.

—Doncs, ¿què en farem d'allò de la cordialitat, de la concòrdia?

—Es como buscar tres pies al gato.

—Ens anem tot pensant: «La cuestión es pasar el gato.»

El Doble assassinat al carrer de la Morgue presenta la particular originalitat de no tenir res a veure amb el Doble assassinat al carrer de la Morgue.

Si aquest nou sistema de servir el públic cinematogràfic fa escola, no ens vindrà de nou veure d'aquí algun temps la filmació de La Baldróna sota el títol enginyós i despistador de Les noces de Figaro o bé de Els tres mosqueters.

La qüestió — es veu — és passar l'estona.

La Claudette Colbert, sempre tan posturera, no vol fer cas de les tendres proposicions del seu principal, que a més és milionari, i en canvi, es casa amb un xicot pobre però honrat que diu que també l'estima. D'això en diuen Amor entre amants.

El xicot, que mentre era pobre era honrat, quan es torna ric deixa d'ésser-ho i aleshores—correu-hi tots! — fa beure les set calces d'amargura a la pobre Claudette. Sort que el milionari té un cor com un àngel i ho arregla tot.

Moralitat del film: —Dependentes! Caseu-vos amb els vostres amos.

Entre la noche y el dia hi ha sempre els juerguistes. Però també hi ha els que exploten els juerguistes i de vegades els que volen redimir els juerguistes. I en aquest film que feien al Catalunya hi havia totes a-

questes coses i un drama i, sobre tot uns actors tan dolents que no els volem recordar perquè no ens recordem de com es deien, ja que al cap de dos dies ja s'havien retirat a casa seva o a algun asil.

El públic no està per veure criatures i practica el malthusianisme fins en el cinema, no anant-hi quan s'hi projecta un film amb infants. Es pensen que així no se'n faran. Però si hi anessin i coneguessin Jackie Cooper que surt a El Píluo, com havia sortit abans a Les aventures de Skippy, no solament hi tornarien sinó que li hauria patacades per ésser pare de família.

I ara que parlem de criatures, no voldríem que els nostres lectors es deixessin perdre aquest esplèndid film que fan a l'Arquidona i que es diu Les aventures de Tom Sawyer. Com a únic elogi, direm que és digne de la novella d'on està tret.

Al Publi Cinema acceleren de tal manera la marxa dels reportatges cinematogràfics, que no ens extranyaria que aviat ens oferissin ja les novetats de la setmana entrant.

Elecciones franceses, l'assassinat de M. Doumer... Ja ens agrada, però no estarem contents fins que ens presentin la troballa del fill de Lindberg.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG. BARCO-TREN AUTO-AVIO. VENDA EN FARMACIES.

Will Rogers en la fina astra-canada política. Embajador sin cartera. Or de Lleï FOX de la Pantalla. Gran èxit al TIVOLI.

PUBLI CINEMA. Passaig de Gràcia, 57-Teléfono 79681. SESSIÓ CONTINUA DE 4 a 8 i de 10 a 12. Reportatges - Documentals - Viatges etcètera. Reportatge FOX sobre l'assassinat del President Doumer i especes de la seva vida política des del seu nomenament.

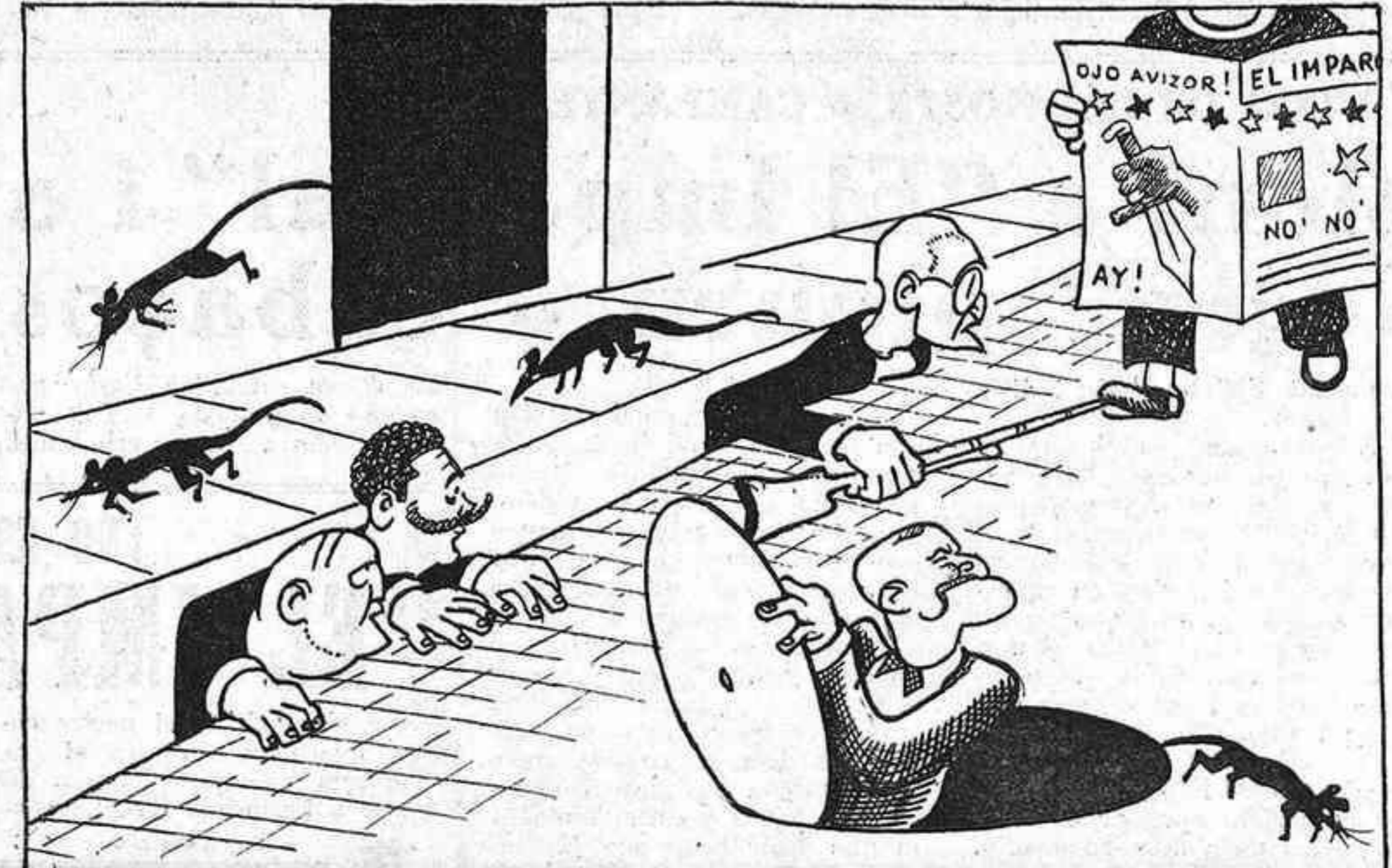
Molt aviat: ESTRENA. En un dels millors locals CINÈS de

LA FLOTA SUICIDA. BILL BOYD, ROBERT ARMSTRONG, JAMES GLEASON, GINGER ROGERS.

Epopèia naval, amb la cooperació de la MARINA de GUERRA NORDAMERICANA. Superproducció sonora P. D. C. Exclusives: Cinamond Film.

Correspondència

El noi gran. — Com sempre, sou l'amo. Ocata. — Sereu correspost com a burgales i, sobretot, com a japonès. Giménez. — De més grosses en sentirà. Allò de la fotografia ja ho aprofitarem en el número passat.

LES AHDESIIONS A «EL IMPARCIAL». — A la luz de las estrellas os hemos reconocido y un abrazo hemos venido a daros.

«¡España y yo somos así señora!»

Amb els diners que han sobrat del complot contra l'Azaña, n'hi ha ben bé prou per fer campanya contra sis Estatuts. ¡¡Españoles, no us acoquineu!!

La guerra contra l'Estatut ha començat

Madrid, 7. — La persistència contumaç dels diputats catalans a mantenir la discussió de l'Estatut a les Corts, sense retirar-lo, malgrat de totes les campanyes fins ara incoerents per bé que amenaçadores, produeix cada dia una nerviositat més creixent entre els bons patriotes que ja veuen taladrat el curs de l'Ebre com un segell de correus, a punt de desprendre's el territori de la bella i desgraciada Catalunya del de la mare pàtria.

Manifestacions d'obriers sense feina i de venedors d'El Imparcial recorren els carrers demanant la guerra. Aquesta sembla inevitable. — *Corresponsal.*

UN INFUNDI

Madrid, 8. — Es creu que es podrà evitar la guerra contra l'Estatut, encara que sembla que no es tracta sinó d'un vil infundi propagat — que, vils, no han pagat — pels diputats catalans. — *Corresponsal.*

UNA PETICIO JUSTA

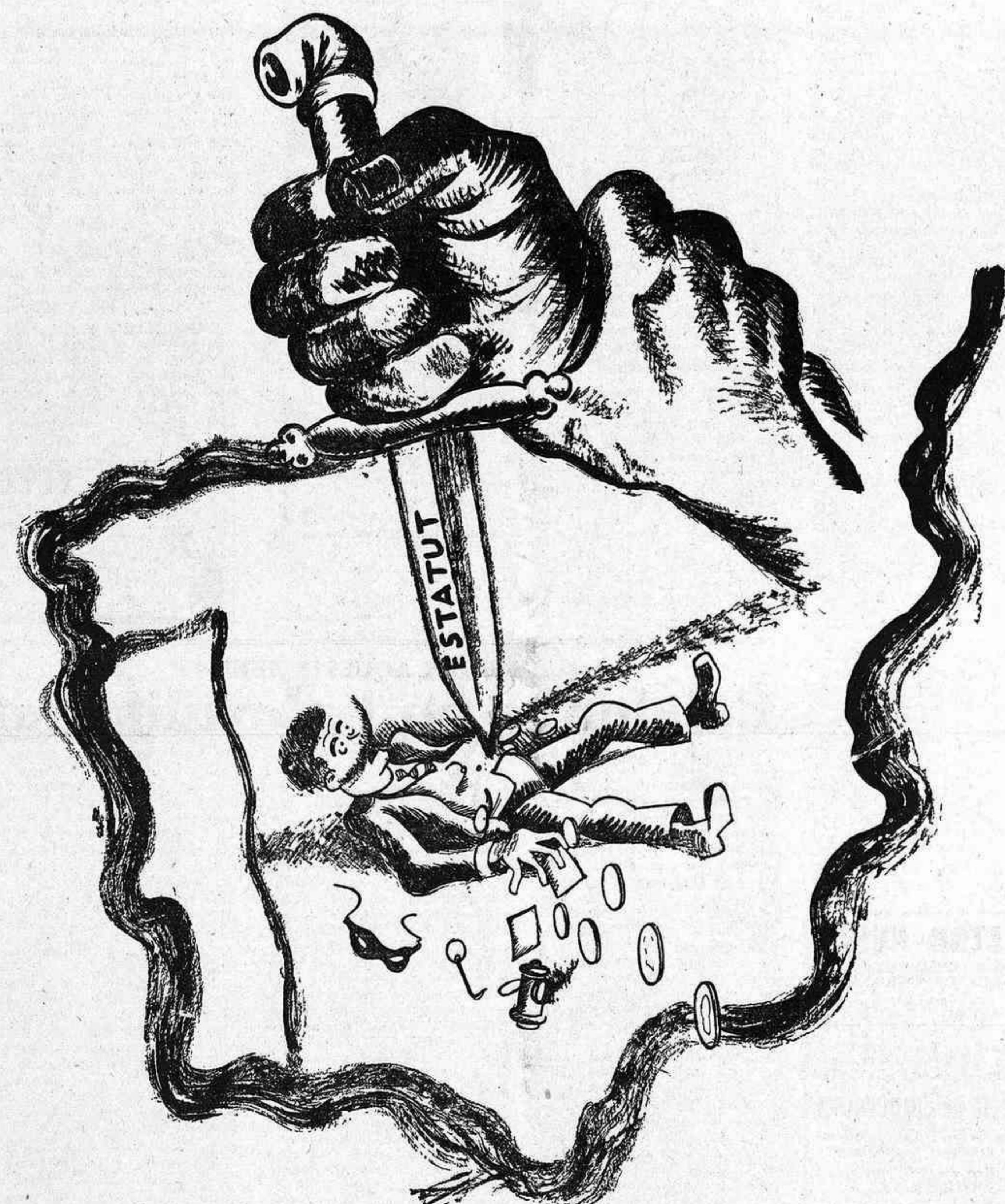
Madrid, 8, a les 21. — El Imparcial i els seus venedors demanen tan ben demanada la guerra, que no hi haurà més remei que donar-los-la. — *Corresponsal.*

ES LA GUERRA!!

Madrid, 9, a la 1. — S'ha declarat la guerra contra l'Estatut! El Imparcial ha estat encarregat de portar a cap la mobilització. Aquesta ha començat normalment. — *Corresponsal.*

LA MOBILITZACIO

Madrid, 9, a les 11. — Amb una celeritat extraordinària, El Imparcial ha llançat al carrer un número ordinari de tan extraordinari, amb una crida al poble madrileny, perquè s'allistí a l'exèrcit que ha de marxar contra Catalunya per estripar l'Estatut. Les oficines d'El Imparcial no poden donar l'abast, i per donar-lo ha calgut habilitar la «Casa de los Gatos». A ambdós llocs hi ha unes cues fantàstiques que si hom no estranya en aquesta darrera entitat, s'admira que es puguin formar davant del periòdic. — *Corresponsal.*

TRESORER UNIVERSAL

Madrid, 10. — Per tal de donar més llibertat d'acció als mobilitzats, s'ha decidit que deixessin aquests tots els objectes de valor a mans de l'Emiliano

Iglesias, que ha estat nomenat depositari universal. A l'Emiliano el guarda una parella de la guàrdia civil per evitar tot atracament en auto, o sigui tot auto-atracament. — *Corresponsal.*

LA GRAN DESFILADA

Madrid, 10. — L'exèrcit, en formació, ha desfilat pels carrers de Madrid. Han estat triats, no obstant, els carrers més estrets, perquè per la Castellana i Re-

coletos s'hauria pogut perdre. Els carrers estrets, en canvi, mantenen la formació apretada i els continus visques a l'Emiliano i moris a Catalunya i a l'Estatut fan sortir el poble als

La brillant movilització dels «morosos» patriotes

balcons. Per aclamació ha estat adoptat el nom d'«Ejército de Morosos», i tot seguit s'ha posat en marxa cap a Catalunya. Porten un gran armament de comandes. — *Corresponsal.*

ALARMA A BARCELONA

Barcelona, 10. — La notícia de la marxa sobre Barcelona de l'exèrcit dels morosos madrilenys, per bé que reduït, ha produït consternació. Es temen els efectes devastadors d'una invasió semblant. S'ha reunit el Foment del Treball Nacional en sessió permanent per a prendre mesures. — *Corresponsal.*

PREPARANT LA RESISTENCIA

Barcelona, 11. — Els tècnics perruquers diuen que la permanència del Foment pot durar fins vuit mesos. Es d'esperar que aquesta notícia desmoralitzarà l'exèrcit enemic. — *Corresponsal.*

LA PRIMERA VICTORIA

Sabadell, 10. — Sense saber de què anava, els fabricants han atès innocentment les demandes de l'exèrcit enemic. Quan ha començat a córrer la veritat s'han produït alguns casos de desesperació fulminant. — *Corresponsal.*

LA CONTRAOFENSIVA DEL FOMENT

Barcelona, 11, a les 22. — La permanent del Foment ha decidit contestar a l'ofensiva de l'escamot de morosos—s'ha descobert que el famós exèrcit era un escamot—, amb una contraofensiva de pagaments al comptat. Es creu que això desmoralitzarà l'enemic. — *Corresponsal.*

NO S'HI VAL!

Sabadell, 12 (Urgente). — Indignados maniobra desleal Fomento, protestamos arma ilícita exigir pago contado, calificado todas naciones civilizadas juego sucio. — Cuartel General Ejército Moroso.

L'ECO DE LES NOSTRES CAMPANYES

Les adhesions a «El Imparcial» i a «El Be Negre» plouen a cabaços

La valenta i ben pagada campanya contra l'Estatut que realitzen, a Madrid, el nostre fraternal collega El Imparcial i, a Barcelona, EL BE NEGRE, ha fet vibrar l'Espanya honrada, si és que encara es pot aplicar aquest adjectiu a un país que ha contemplat, impassible, amb els braços creuats, com per unes mal anomenades Corts Constituents eren crucificats dos preclars patriotes, dos veritables màrtirs de la pàtria: Don Joan March i don Emiliano Iglesias.

De totes maneres, sembla que les coses van per bon camí, i ara és sota el signe d'aquests dos noms il·lustres, el sacrifici dels quals, com el de tots els màrtirs, no ha estat estèril, que l'Espanya renai-xent s'aplega sota la bandera

flamejant d'El Imparcial i d'El Be Negre.

A continuació publiquem unes quantes de les moltes adhesions que rebem per la nostra desinteressada campanya, i que vénen a ésser, com si diguéssim, un reconfort en aquesta mena de calvari, que no altra cosa és batallar per la unitat sacrossanta de la pàtria una, soberana i indivisible.

Aquí van:

«Por no saber leer ni escribir no he podido apreciar el calor de su campaña de españolismo, pero un cuñado mio, que es picador de toros, me lo ha contado todo y me ha gustado mucho. Muy bien, pero que muy bien. En nombre de los analabebetos conscientes y patriotas, a-bur, «Imparcial!»

«Cómo catalán, más catalán que nadie, amante de la grandeza y prosperidad de España y nacido en la calle Aribau, protesto contra estos «catalanistas» de las ubres del poder, que engordan cual cebones para matanza. Un catalán de toda la vida que les quiere. Gimeno Sánchez y Rodríguez.»

«Los escasos ratos de ocio que me deja el cansado oficio de carterista los dedico a las lecturas sanas y estimulantes y ni que decir tiene que El Imparcial me enajena. ¡Que bonito negocio! ¡Y tan sencillito! Les felicito, vaya.—Ruperto Clarigo (a) «El Cható.»

«Por hallarme en la cárcel no he podido leer todos los núme-

ros de su patriótico diario, pero uno mi protesta a la de ustedes contra estos criminales

¡NO ES POT ANAR AMB CRIATURES! «EL IMPARCIAL» ES DELATA

No s'hi val. Si el nostre collega madrileny ensenya el joc d'aquesta manera, l'haurem de deixar a l'estacada i rentar-nos

en les mans. Vegeu, si no, el que ha fet. En mig del devessall de literatura patriòtica integralista i

separatistas. — Benjamín Balzano.»

«A estacazos! a estacazos con los catalanes! Eso es! Siempre con vosotros; con Cristo que me crió. — El Cardenal Segura.»

«Cerido señor: por la presntesa bra que esto ibueno-dios gra cias ique simesa be-

guar darel ce cretolediré que le fa li sito: sarvi dorno asidonun caca talanista. Lebe salos pi es. — Pi quipon.»

«Oíd los hombres! — Yo el Rey.»

«¿Cómo se atreven a conceder el Estatuto de Cataluña sin consultar antes la opinión de Las Hurdes? Un grupo de hurdones patrióticos.»

LO QUE SIENTE EL QUE MUERE DE HAMBRE

¿Per què es traeix L'Imparcial d'aquesta manera? ¿Es que

el separatisme té aquests secrets a la seva redacció o a la seva

impremta? No badem, il·lustres col·legues!